

költséghez való joga oly módon szabályoztassék, hogy e joga tekintetében őt sem saját ügyfele, sem pedig harmadik személy részéről sérelem ne érhesse." (Vándorgyűlési határozat, 1927.)

Az a reményünk, hogy az ügyvédségnek ez a törekvése nem tulságosan sok időn belül célt fog érni. Törekednünk kell oly irott jogszabály megalkotására, amely elvi tisztasággal jelentse ki, hogy a perben megítélt költség éppen nem a pernyertes ügyfelet illeti, hanem azt, akinek a munkáját és sikerét kívánta ezzel a bíróság jutalmazni: — a pert nyert *ügyvédet*.

F. P.

Ingójelzalog a Curia gyakorlatában. Gazdasági életünk régóta érzi, hogy a kézizalog nem lehet az ingó vagyona egyedüli és kielégítő eszköze. De mivel jogunk az ingóságokra történő hitelezést tényleges birtokbaadásra támaszkodó kézizalog formájában legalizálta: a forgalom kerülőúton, színtelt jogügyletekre burkolva, zavaros és bizonytalan formulákkal próbálta égető szükségletét kielégíteni. Természetesen ezek a mimikrizáló ügyletek teljesen bizonytalanok, éppen ezért költségesek és uszoras izüek. Nincsen erősebb érv az ingójelzalog jog törvényes intézményesítése mellett, mint éppen a forgalom e jogi torzalakzatai, amelyek nemesak azt jelzik, hogy a szükséglet fennáll, de azt is, hogy e kényszerült megoldások a gazdasági élet komoly veszedelmét rejtik.

Az érdekképviseltek sürgetése folytán a legutóbbi időkben már a törvényhozás is kénytelen volt az ingójelzalog jog témájával foglalkozni. De a törvényjavaslat, — a megoldás módja és a jogászi kidolgozás szempontjából kitünő munka — mint oly sok kodifikációs kezdeményezés, amely nem kapcsolódik politikai aktualitásba, megfeneklett a bizottságok és a plénum közti uton. Ugy látszik, megint a bíróságokra hárul a probléma jogászi rendezése. A Curia egyik legutóbb kelt IV. 1868/1927. sz. ítéletével merész lépést tesz ebben az irányban. Kimondja, hogy a zálogjog megalapításához szükséges ugyan, hogy a kézizalogul lekötött ingóság a záloghitelezőnek vagy az ő részére egy harmadiknak átadassék, de a zálogjog hatályát nem érinti az a körülmény, hogy a zálog tárgyai a zálogadás gondozása alatt hagyattak. (Olvasható a Ker. Jog. 1927. évi 11-ik számában, 195. lapon.)

Azzal, hogy az adós birtokában hagyott ingóság feletti lekötést hatályosnak ismeri el, élesen utal a Curia arra, hogy az ingóhitelnek a birtokbaadással kapcsolatos kézizalogként való megszervezése a jogrend szempontjából nem olyan abszolút kényszerűség, hogy a jogalakulás iránya attól el ne térhessen. A fenti ítélettől már csak egy lépés választ el attól, hogy a gyakorlat az ingójelzalogjogot az idegen formulába bujtatott eseti megoldáson túl, sui iuris intézményként is ismerje.